

SAATTOVÄEN JOUKOSSA JA SAATELTAVANA

Olin viikko sitten hautajaisissa. Papille se tietysti on tavallista, mutta tällä kertaa ja toisella paikkakunnalla olin paikalla yhtenä saattajista. Katselin ja kuulostelin hautajaisia itselleni harvinaisesta näkökulmasta. Tuntui hyvältä olla yksi joukosta, istua muiden keskellä. Yhdessä laulettu virret puhuttelivat, saattojoukko hengitti yhdessä samaan tahtiin virsien poljennon kanssa. Katselin siunauskappelin alttarin yläpuolella olevaa maalausta. Siinä ylösnousemuksen valo valaisi maalauksen keskellä olevat valkopukuiset hahmot. Tuntui, että yksi heistä oli saateltavan näköinen. Myöhemmin luin, että kappelin maalauksen nimi on Elävä toivo. Saattelimme elävän toivon varassa ja elävän toivon varaan. Saattajien välillä oli yhteys, mutta yhteys saateltavaan oli myös läsnä. Yhteys on vajavaisten ja rajallisten yhteyttä, mutta myös yhteyttä Pyhään ja iankaikkiseen.

Jokaista saatellaan vuorollaan, aikanaan sinua ja aikanaan minua. Valaiskoon meitä silloin elävä toivo. Apostoli Paavali kirjoittaa roomalaisille näin: ”Kukaan meistä ei elä itseään varten eikä kukaan kuole itseään varten. Jos elämme, elämme Herran omina, ja jos kuolemme, kuolemme Herran omina. Elämmepä siis tai kuolemme, me kuulumme Herralle. Juuri sitä vartenhan Kristus kuoli ja heräsi elämään, että hän olisi niin kuolleiden kuin elävienkin Herra.” Pyhäinpäivän aikaan raja elämän ja kuoleman välillä, raja tämän ja tulevan maailman välillä on läpikuultava. Aavistellaan yhdessä taivasta.

Kirkkoherra Annakaisa Rantala

Orimattilan seurakunta